

РЕШЕНИЕ

№ 6441

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 11.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2864** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „СофПС“ ЕООД, чрез управителя В. К. с адрес за кореспонденция: [населено място], Зона б.5, [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220315001147-091-001/10.11.2015 г., в частта, в която е потвърден с Решение № 189/05.02.2015 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП.

В жалбата, от съда се иска РА да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се, че в хода на проведеното ревизионно производство, са представени достатъчно документи, които ясно и безспорно доказват, че процесните стоки са били изнесени от територията на страната и че получател по доставката е дружество, регистрирано на територията на друга държава-членка – А. – „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G.. ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G. е организирано и заплатило транспорта на стоките към Т., където същите са били монтирани на различни строителни обекти. Органите по приходите са игнорирани представения приемателно-предавателен протокол, съгласно който стоките са получени от контрагента в Република Т.. Поради тази причина не може да се приеме, че стоките са реализирани на територията на страната. Допълнителен аргумент в полза на това оплакване е и обстоятелството, че „СофПС“ ЕООД е командировало свой служител, който е извършвал технически надзор на монтажа. Не е изследвано съдържанието на

сключения договор между „СофПС“ ЕООД и „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., според който не е предвидено предаването на стоките на територията на страната. От приемателно-предавателния протокол става ясно, че това е станало на територията на Т., поради което са налице предпоставки за прилагане на чл. 28 от ЗДДС.

По време на проведеното по делото последно открито заседание, оспорващият на се представлява. От пълномощника му адвокат Т. е постъпило подробно писмено становище. Моли се жалбата да бъде уважена. Претендира присъждане на разноски. Допълнително се сочи, че ако се приеме, както твърди ревизията, че собствеността е прехвърлена на 23.09.2014 г. и 24.09.2014 г. и на тези дати са възникнали данъчните събития, то фактурите с начислен ДДС е следвало да бъдат издадени до 28.09.2014 г., съответно 29.09.2014 г., съгласно чл. 113, ал. 4 от ЗДДС. и дължимият ДДС е следвало да се начисли в м. септември 2014 г. Този извод се налага от разпоредбата на чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, според която данъкът за доставката е дължим за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем, и от разпоредбата на чл. 25, ал. 6 от ЗДДС. Ревизиращите органи не са обвързани от датите на издаването от дружеството фактури без начислен ДДС и периодите, в които същите са били включвани в дневниците за продажби. Ако са считали, че данъчните събития са настъпили през м. септември 2014 г., са могли следва да определят и доначислят дължимия според тях ДДС, но това не е направено.

Твърди се, че по делото не са представени сочените в ревизионния доклад митнически декларации от 23.09.2014 г. и 24.09.2014 г., за които се твърди, че като износител е вписано австрийското дружество. Не са събрани и никакви документи, които да установяват прехвърляне на право на собственост върху стоки между ревизираното дружество и австрийския му контрагент на територията на Република България. Наличието само на доказателства за плащане между двете дружества не е достатъчно да обоснове извод за настъпили данъчни събития, за които се следва начисляване на ДДС.

Според жалбоподателя, съгласно т. 1.2. от договора между него и „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., страните се споразумяват да обединят усилията си и да работят заедно без създаване на отделна единица, с цел закупуване, доставка и монтиране на прозорци и фасади за 12-етажни жилищни сгради, намиращи с в [населено място], Т.. Следователно договорът е сключен за постигане на обща цел чрез осъществявана на съвместна дейност за постигането ѝ без да се създава нов правен субект. Уговорено е още, че всички данъци, такси и митнически такси в Т. се заплащат от „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G..

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], не изпраща представител. По време на проведеното по делото открито заседание на 05.04.2018 г., пълномощникът му юрисконсулт К. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Решение № 189/05.02.2016 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП –

[населено място] е връчено на оспорващия по електронен път на 18.02.2022 г., поради което следва да се приеме, че подадената чрез административния орган на 29.02.2016 г. жалба (вх. № 53-04-181) е в рамките на срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство и срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

1. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) P-22220315001147-020-001/ 24.02.2015 г., изменена със ЗВР № P22220315001147-020-002/22.05.2015 г., издадени началник сектор „Ревизии” при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед № РД-01-552 от 07.05.2013 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място]. На „СофПС“ ЕООД е възложено извършването на ревизия на за установяване на задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди от 01.09.2014 г. до 31.01.2015 г.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

1.1. По отношение на доначисления данък върху добавената стойност общо в размер на 136 548,76 лв., по фактури издадени от „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs” G..

При ревизията е констатирано, че „СофПС“ ЕООД е извършвало търговия с дограма и полиграфически машини. Органите по приходите са изискали документи и информация, във връзка с декларирани вътреобщностни доставки (ВОД), по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС, с предмет - алуминиева дограма на обща стойност - 682 743,80 лв. към „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs” G.. Декларирания ВОД е отчетен с фактури № 79/04.09.2014 г. /включена в дневника за продажби в м.10.2014 г./, № 81/21.11.2014 г. и № 80/22.10.2014 г. /погрешно записана в РА/РД с №1252 от 30.05.2013 г./.

В решението на Директора на Дирекция „ОДОП” е посочено, че на 10.01.2014 г. е сключен договор за покупка и доставка на материали между „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs” G., в качеството на възложител и „СофПС“ ЕООД в качеството на изпълнител. Възложено е доставка на Р. и алуминиеви прозорци, консумативи и др., включително услуги по надзор, планиране и организация на транспорт за монтирането им на 12 етажни жилищни сгради, находящи се в [населено място], Т.. Общото възнаграждение по договора е в размер на 610 000,00 евро без ДДС. Съгласно договора, „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs” G. купува продуктите и заплаща за предоставените услуги, в съответствие със спецификациите и/или приложенията, които се явяват неразделна част от договора. В хода на ревизията не са представени посочените в договора спецификации или приложения. В изпълнение на договореното през ревизираните периоди са издадени три фактури с получател австрийското дружество и предмет „плащания по договор“. От съдържанието на фактурите се установява, че за доставките не е начисляван ДДС, а като основание за това е посочена разпоредбата на чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, във връзка с чл. 22, ал. 2 от ЗДДС. В допълнение са представени банкови извлечения свидетелстващи за получени преводи от клиента, 2 митнически декларации от 24.09.2014 г. и 23.09.2014 г.,

придружени международни товарителници /ЧМР/. Установено е, че дограмата е изработена от „Валда 90“ ЕООД, а надзорът по монтирането е осъществен на строителният обект от служителят С. П. Х.. Ангажирани са доказателства за плащане, включително инвентарна книга и счетоводни регистри. За осъществяването на надзорните функции е използван технически ръководител, който е нает от „Би Строй 9“ ЕООД. Съгласно представени писмени обяснения, транспортът е осъществен от клиента при условия на доставка - „EXW“, т.е. транспорта е за сметка на фирмата получател. Не са представени договори за транспортни услуги. Ревизираното дружество не разполага със складови помещения, търговски обекти и товаро-разтоварна техника. Извършено е посещение в счетоводния офис на дружеството находящ се в [населено място], при което на ревизиращия екип е предоставен достъп до търговската и счетоводна документация на дружеството. Не са представени доказателства за предаването на „ПВЦ и алуминиеви рамки - дограма“ към „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G.. Представен е договор за доставка от 27.10.2014 г., сключен с „Ювента Груп“ АД, съгласно който доставчик е продал на ревизираното лице композиционен материал - алуминиева ламарина. Съгласно договора, материалите се доставят в базата на „Ювента Груп“ АД, разопаковат се и се преглеждат в присъствието на представител на двете дружества, след което се опаковат и доставят в производствената база на „Валда 90“ ЕООД в [населено място], област С..

Извършена е насрещна проверка на „Валда 90“ ЕООД. Дружеството е представило договор сключен между него, като изпълнител и „СофПС“ ЕООД, като изпълнител качеството на възложител е уговорено производство по поръчка на дограма, стъклопакети и допълнителни елементи, подробно описани в приложение № 1 към договора. Възнаграждението следва да се уговори с допълнителен анекс, като доставките се разделят на две основни части съобразно линейния график за изпълнение. С Анекс 1 и Анекс 2 е уточнено производството на дограма за обект „Т.“ и начина на плащане - 65 % авансово. В изпълнение на договореното са съставени фактури отразяващи авансови плащания и доставка на дограма. Видно от представените ЧМР, като изпращач е посочен „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., а получател е „Мир И Ко - Т.“. Превозвач е „Стас Лоджистик“ ЕООД, което е представило 7 фактури, с предмет - извършен международен транспорт България - Т., издадени през данъчни периоди м. 09.2014 г. и м. 11.2014 г.

Анализът на събраните доказателства е дал възможност на органите по приходите да направят извод, че собствеността на дограмата, предмет на доставките към „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., е прехвърлена в производствената база на „Валда 90“ ЕООД, от където с организиран транспорт от австрийското дружество е изпратена за Т.. В подкрепа на изложеното са представените митнически декларации с вписан изпращач/износител - „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., получател „MIR&CO“ - Т. и превозвач - „Стас Лоджистик“ ЕООД, както и ЧМР. Прието е, че процесите доставки са осъществени на територията на страната и за тях е приложима ставката от 20 % по чл. 66, ал. 1, т.1 от ЗДДС, което е обусловило доначисляване на ДДС на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС, общо в размер на 136 548,76 лв. за данъчни периоди м. 10.2014 г. и м. 11.2014 г. при условията на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС.

1.2. По отношение на отказаното право на признаване на данъчен кредит.

Извършена е насрещна проверка на „Би Строй 9“ ЕООД, което като доставчик е издало на „СофПС“ ЕООД фактура с № 10...61 от 01.12.2014 г., с начислен ДДС в

размер на 1 248,00 лв., с предмет на доставката - „услуга с работна ръка - технически ръководител“.

От доставчика са изискани документи, във връзка с предоставената услуга, които не са представени. След проверка в информационния масив на НАП е установено, че спорната фактура е отразена в дневника за продажби на доставчика в съответния период на издаване. Дружеството е имало назначено 1 лице по трудово правоотношение, на длъжност - „хигиенист“. „Би Строй 9“ ЕООД не е подавало справки като платец на доходи по чл. 73 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за наети лица по извънтрудови правоотношения за 2014 г. От страна на ревизираното лице е представена единствено спорната фактура, с приложен касов бон за плащане в брой.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е Ревизионен доклад № № Р-22220315001147-092-01/16.07.2015 г., с който е направено предложение за установяване на данъчни задължения. Ревизираното лице се е възползвало от правото си да подаде възражение, съгласно чл. 117, ал. 5 от ДОПК, като е представило и писмени доказателства.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт РА № Р-22220315001147-091-001/10.11.2015 г., от органа по приходите при ТД на НАП, [населено място], възложил извършването на ревизията и от ръководителя на ревизиращия екип.

С РА е определено допълнително задължение по Закона за данък върху добавената стойност в размер на 19 225,67 лв. по фактури, издадени от „Би Строй 9“ ЕООД и „Порше Интер Ауто БГ“ ЕООД и доначислен данък върху добавената стойност общо в размер на 136 548,76 лв., по фактури издадени от „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G..

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел частично изводите, направени в РА. Отменил е Ревизионен акт № Р-22220315001147-091-001/10.11.2015 г., в частта на установения резултат по ЗДДС за данъчен период м. 11.2014 г. в размер на 17 977,67 лв., а в останалата част го е потвърдил.

По искане на оспорващия по делото е допуснато изслушване на съдебно-икономическа експертиза, чието писмено заключение е приобщено към събрания по време на производството доказателствен материал.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

2.1. Относно извършени вътреобщностни доставки, по които с РА е начислен 20 на сто ДДС и са определени задължения Закона за данъка върху добавената стойност.

При така установените обстоятелства, органите по приходите са приели, че ревизираното лице не е представило доказателства, удостоверяващи вътреобщностния характер на доставките към „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G.. Позовали са се на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който ВОД е налице, когато едно данъчно задължено лице, регистрирано за целите на ЗДДС на територията на България, извърши доставка на стоки, транспортирани от територията на страната до територията на друга държава членка на Европейския съюз, получателят по които е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС на територията на друга държава членка на ЕС. Посочено е, че режимът на ВОД е

изключение от общия режим на облагане на доставките с ДДС, поради което доказването на вътреобщностния им характер е в тежест на доставчика и следва да се извърши с регламентираните документи в чл. 45 от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност (ППЗДДС). Съобразявайки цитираните правни норми, ревизиращият екип е направил заключение, че в случая не са представени изискуемите по закона доказателства, удостоверяващи транспортирането на стоките от територията на България до територията на друга държава членка на ЕС. Съобразявайки събраните доказателства и наведените доводи, съдът намира, че не може да приеме направените от жалбоподателя оплаквания по следните съображения. Разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС изисква като кумулативни предпоставки за признаването на една доставка като вътрешнообщностна /ВОД/ - да бъде възмездна доставка на стока, която е изпратена или транспортирана извън територията на страната до територията на друга държава членка и получателят е данъчнозадължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в държава различна от тази, в която започва транспортът.

В разглеждания казус, от представените ЧМР, се установява, че процесните стоки са били транспортирани от територията на страната до територията на трета страна - Т.. В ЧМР, като износител на стоките е посочено „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., а не „СофПС“ ЕООД. Няма данни, а и не са наведени твърдения, че стоките са транспортирани до територията на друга държава членка на ЕС, поради което не може да се приеме, че доставките във връзка с които „СофПС“ ЕООД е издало процесните три фактури имат характера на ВОД по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС.

Според съдебната практика на СЕС, при липсата на конкретна разпоредба в Директива 2006/112/ЕО относно доказателствата, които трябва да предоставят данъчнозадължените лица, за да бъдат освободени от ДДС в случаите на ВОД, в правомощията на държавите членки, съгласно чл.131 от Директива 2006/112/ЕО е да определят условията, при които се освобождават ВОД от облагане с ДДС ([т. 36 от решение на Съда от 6 септември 2012 г. по дело C-273/11](#)).

Ако се установи наличието на цитираните по-горе предпоставки по чл. 7 от ЗДДС за признаване на ВОД, по силата на [чл. 53, ал. 1 от ЗДДС](#), тя е облагаема доставка със ставка 0%. Удостоверяването на осъществяването на такава доставка се доказва с изброените в [чл. 45, т. 1 и т. 2 от ППЗДДС](#) документи. От тълкуването на цитираната правна уредба следва, че отказ на правото на освобождаване от облагане с ДДС при ВОД е допустимо при наличието на следните предпоставки - когато доставчикът не е изпълнил предвидените от закона задължения в областта на доказването или когато е бил недобросъвестен, т.е. е знаел или е трябвало да знае, че осъществяваната от него операция е част от извършвана от приобретателя измама. В този смисъл е и Решението на СЕС по дело C-273/11. За да се приеме, че твърдените ВОД наистина са осъществени, при наличие на съмнение за това, в тежест на жалбоподателя е да ангажира допълнителни документи, каквито не са представени. От представените документи е видно единствено, че ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G. е износител/изпращач на стоките.

Според настоящия съдебен състав в случая е неприложимо приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗДДС, за да може доставката да е с нулева ставка.

Съгласно тази разпоредба, облагаема доставка с нулева ставка е: 1. доставката на стоки, които се изпращат или превозват от място на територията на страната до трета страна или територия от или за сметка на доставчика; и 2. доставката на стоки, които се изпращат или превозват от място на територията на страната до трета страна или територия от или за сметка на получателя, ако получателят е лице, което не е установено на територията на страната.

Видно от клаузите на цитирания по-горе договор от 10.01.2014 г., сключен между „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G. и „СофПС“ ЕООД, австрийското дружество има качеството на купувач, а „СофПС“ ЕООД е продавач. Купувачът купува стоките, в съответствие със спецификациите и/или приложенията, които се явяват неразделна част от договора (такива документи не са представени по преписката).

Независимо от факта, че страните не са съставили приемателно-предавателни протоколи, от които да се установи получаването на стоката от страна на купувача, съдът намира, че доставката е осъществена на територията на страната. Предходни доставчици на „СофПС“ ЕООД, по отношение на процесните стоки са „Ювента Груп“ АД и „Валда 90“ ЕООД, което означава, че ревизираното лице впоследствие, на основание цитирания договор е прехвърлило собствеността върху тях на „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G.. За да възникне възможността по тази сделка да се начисли нулева ставка, на основание чл. 53, във връзка с чл. 7 от ЗДДС, е необходимо да стоките да са били превозени до територията на А., където получаването им да е потвърдено от купувача и да са съставени документите, посочени в чл. 45 от ППЗДДС. В случая е безспорно, че нито се установяват такива обстоятелства, нито са налични изискуемите документи, свързани с осъществяването на ВОД.

От друга страна, съдът намира, че не са налице и основания за начисляване на нулева ставка, на основание чл. 28 от ЗДДС. Безспорно е, че в случая е извършен износ към страна, която не е членка на ЕС – Т.. Съгласно чл. 21 от ППЗДДС (в приложимата редакция към 2014 г.), когато стоките се изпращат или превозват до трета страна, за доказване на доставката по [чл. 28, т. 1 и 2 от закона](#), доставчикът следва да разполага със следните документи: митнически документ, в който доставчикът е вписан като износител на стоките, заверен, след потвърдено напускане на стоките от изходно митническо учреждение или друг документ, удостоверяващ износа, в случаите, когато е налице възможност да не се подава митнически документ, съгласно митническото законодателство; 2. фактура за доставката и 3. документ за превоза на тези стоки.

В представените международни товарителници, като износител не е посочен „СофПС“ ЕООД, а „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., А..

В приетите по време на проведеното по делото открито заседание на 01.02.2018 г. два броя митнически декларации 02.10.2014 г., като изпращач/износител на алуминиевата дограма е посочен „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., а като получател „MIR&CO“ – Т.. Превозвач е „Стас Лоджистик“ ЕООД, т.е. не е изпълнено първото от посочените комутативни условия за приложението на чл. 28 от ЗДДС, респективно за начисляване на

нулева ставка. „СофПС“ ЕООД не е установило, че разполага с митнически документи за осъществен износ, независимо от твърденията, че са съставени митнически декларации от 23.09.2014 г., в които дружеството е посочено като износител. Видно от изпратеното от Агенция „Митници“ писмо от 31.01.2018 г. за периода 01.09.2014 г. до 30.09.2014 г. единствените митнически декларации за износ на дограма през този период с място за получаване Т., са с износител „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G. и получател „MIR&CO“ – Т..

На това място следва да се отбележи, че неотнормирани към предмета на спора са наведените в жалбата доводи, за това че следва да се обсъди волята на „СофПС“ ЕООД и „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., която съгласно т. 1.2. от сключения между тях договор е била насочена към обединяване на усилията за съвместна работа, без създаване на отделна единица, с цел закупуване, доставка и монтиране на прозорци и фасади в сгради в [населено място], Т.. Без каквото и да е правно значение за спора е командироването на служител на „СофПС“ ЕООД в Т., който да надзирава монтажа на процесната дограма. Жалбоподателят е имал правото и възможността, да командирова свои служители в чужбина за изпълнение на поставени им задачи, но това обстоятелство по никакъв начин не предполага, че за него ще възникне качеството на доставчик, който може да начисли нулева ставка, на основание чл. 28 от ЗДДС. Същото се отнася и за волята на страните по договора, която според оспорващия е била насочена постигането на общ резултат – доставка и монтаж на дограма в Т.. Разпоредбите на ЗДДС и ППЗДДС са ясни и не позволяват тълкуването им полза на аргументи, целящи избягване на данъчното облагане. В случая единственото лице, което би могло да се ползва от привилегиите на чл. 28 от ЗДДС е „ОКО Bilanz Handels und Beteiligungs“ G., но само при положение, че разполага с документите по чл. 21 от ЗДДС.

Представеният с жалбата до Директора на Дирекция „ОДОП“ приемателно-предавателен протокол от 09.05.2015 г. с място на съставяне [населено място], Т., също не може да промени направените изводи. Той е частен документ и не може да обори липсата на митнически документи, в които „СофПС“ ЕООД да е посочено като износител на процесните стоки до територията на Тажджикистан.

Съдът не намира за основателни и наведените доводи, свързани с погрешен период на начисляване на задълженията.

Видно от заключението на СИЕ, което съдът кредитира, като мотивирано, логично, компетентно и съответстващо на събраните доказателства, в случай, че се приеме, че собствеността върху стоките е прехвърлена на територията на България на датите на представените ЧМР, които са от 23.09.2014 г. и тази дата се възприеме за дата на възникване на данъчно събитие, фактура ще трябва да се издаде в срок не по - късно от 5 дни от него. Фактура № [ЕГН] е от 04.09.2014 г., а фактура № [ЕГН] е от 22.10.2014 г. В м.09.2014 г. е издадена само първата фактура, но и двете са отразени в отчетните регистри и в СД по ЗДДС на „СофПС“ ЕООД за м.10.2014 г. и начисленият данък от ревизията, също касае данъчния период м.10.2014 г. Предвид доказателствата по делото, според вещото лице, спорът е преди всичко правен.

Настоящият съдебен състав намира, че без правно значение в случая е в кой

данъчен период е възникнало задължението за начисляване на данъка и в кой данъчен период той е бил начислен от органите по приходите. Важно в случая е обстоятелството, че времевия обхват на ревизията е за данъчните периоди от 01.09.2014 г. до 31.01.2015 г. И трите фактури, във връзка, с които е начислен допълнителен ДДС от 20% са отразени в отчетните регистри за м. 10.2014 г., поради което правилно дължимият данък е начислен за този период.

Предвид на изложените разсъждения съдът намира, че жалбата в тази ѝ част е неоснователна.

2.2. По отношение на непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „Би Строй 9“ ЕООД.

По отношение на тази част от спора, „СофПС“ ЕООД не излага никакви доводи и аргументи.

Анализът на събраните доказателства не може да мотивира съда да направи извод в подкрепа на изтъкнатите от оспорващия доводи. Този факт се основава изцяло от анализа на представените доказателства. По тези съображения е необходимо да се сподели извода на органа по приходите, че данъкът е начислен неправомерно, т.е. че не налице право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

Според действащия към момента на издаването на фактурите ЗДДС, наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит. В закона действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. И доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 8 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на преpraщачата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност,

наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

Изброените по-горе документи не дават възможност да се приеме, че доставчиците са притежавали материална, техническа и кадрова обезпеченост да ги осъществи в действителност.

Притежаването на фактура с отразен ДДС, без реално да е настъпило данъчното събитие, не може да обоснове право на приспадане на данъчен кредит за получателя ѝ. Като частен свидетелстващ документ, съдържащ изгодни за издателя си факти, фактурите се ползват само с формална доказателствена сила, установяваща единствено количеството и вида на стоката, вида на услугата и датата на възникване на данъчното събитие - чл. 114, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗДДС.

Настоящият съдебен състав споделя напълно, изложените от органите по приходите мотиви, касаещи изискванията, които следва да бъдат изпълнени за да се признае правото на приспадане на данъчен кредит по посочената услуга - „услуга с работна ръка - технически ръководител“.

Няма данни „Би Строй 9“ ЕООД материална, техническа и най-вече кадрова обезпеченост за извършването ѝ. Техническото ръководство и надзор, извършвано на какъвто и да е строителен обект изисква наличие на подготвени кадри, със съответното образование, подготовка и професионален опит. В случая не може да се приеме, че назначеното на длъжност „хигиенист“ лице е могло да осъществи тези дейности. Не се установява и за кой обект е било нужно наемането на технически ръководител, за какъв срок, какви са били точните му функционални задължения, от кого той е щял да получава възнаграждение и т.н.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

По време на проведеното по делото съдебно заседание на 27.04.2017 г. съдът е открил производство по оспорване на: митническа декларация от 23.09.2014 г., ЧМР за товар от 167 бр. алуминиеви прозореца, с бруто тегло 14 814 кг, място на товарене и тръгване [населено място], от дата 23.09.2014 г., митническа декларация от 24.09.2014 г. и ЧМР за товар от 172 бр. прозореца с бруто тегло 14 330 кг, място на товарене и тръгване, [населено място], от дата – 24.09.2014 г. Съществуването на такива документи не е установено, поради което оспорването е с невъзможен предмет и следва да бъде оставено без разглеждане.

С оглед изхода на делото на ответника разноски се дължат разноски. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата редакция към момента на подаване на жалбата).

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СофПС“ ЕООД, чрез управителя В. К. с адрес за кореспонденция: [населено място], Зона б.5, [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220315001147-091-001/10.11.2015 г., в частта, в която е потвърден с Решение № 189/05.02.2015 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА „СофПС“ ЕООД с ЕИК 17502126 да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим, на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата към датата на образуването на делото редакция), сумата от 4285 (четири хиляди двеста осемдесет и пет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ оспорването по реда на чл. 193 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, във връзка с § 2 от ДОПК, на митническа декларация от 23.09.2014 г., ЧМР за товар от 167 бр. алуминиеви прозореца, с бруто тегло 14 814 кг, място на товарене и тръгване [населено място], от дата 23.09.2014 г., митническа декларация от 24.09.2014 г. и ЧМР за товар от 172 бр. прозореца с бруто тегло 14 330 кг, място на товарене и тръгване, [населено място], от дата – 24.09.2014 г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.